

www.jollibread.com

© 2020, Joan Carles Ventura

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.
València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-46-1

Depòsit legal: M-26534-2020

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: març de 2021

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament amb la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Un món per guanyar

Joan Carles Ventura

Il·lustració de coberta de Gemma Capdevila

jollibre

*«Ningú va cometre un error tan gran
com aquell que no hi va fer res perquè
només podia fer-hi una mica».*

Edmund Burke (filòsof)

*«La gent es pensa que el contenidor
és una caixa màgica que s'emporta
tot el que tiren».*

Molta merda (documental)

Un adolescent qualsevol

Una vegada més, el llegendari Cescònan el Bàrbar i la seua inseparable companya d'aventures, la poderosa maga Ainaël, es preparaven per superar un nou desafiament. Feia dos dies que l'audaç maga èlfica i el colossal guerrer s'havien endinsat en els passadissos del Temple de la Desesperació i, per fi, poc abans de la mitjanit de la segona jornada, havien arribat al centre d'aquella laberíntica masmorra presidida per una enorme piràmide. Amb gran astúcia i valor, ambdós exploradors havien esquivat les in comptables trampes que infestaven les ruïnes i, a força d'encanteris i destraldades, s'havien obert camí entre monstres fastigosos de tota classe. Finalment, malferits i extenuats, contemplaven davant seu la sinistra tomba de Ki-Tra-Nah la Sanguinària, la reina drac que havia atemorit els set regnes durant l'era obscura.

Ben prompte, les fabuloses riqueses del tresor d'aquella monstruosa criatura infernal serien seues i tots dos es convertirien en els saquejadors més cèlebres de la Terra Llunyana. Només havien de travessar les portes del seu sepulcre i derrotar el fantasma de la malèvola bèstia. Aleshores, esdevindrien autèntics herois i assolirien fama, fortuna i glòria. Els joglars cantarien la seua història arreu de les tavernes i dels mercats i tothom recordaria la seua gesta amb admiració. No seria, però, una tasca fàcil...

—Estàs preparada, amiga? —va preguntar Cescònan a Ainaël, al temps que brandia la seua enorme destral i s'aferrava al seu escut.

—Sempre ho estic —li va respondre ella amb resolució, tot empunyant el bastó màgic i preparant el sortilegi més devastador del seu repertori: la triple bola de foc explosiva amb efecte retardat.

Llavors, de sobte, uns esfereïdors retrunys van fer tremolar les parets del *sancta sanctorum*...

Pom! Pom! Pom!

—Oh, oh...

Aquells colps bruscos van esgarriar l'aguerrit bàrbar de cap a peus i van provocar que, instintivament, es fera enrere d'un bot.

—Encara jugues a l'ordinador, Cesc? Vinga, va, deixa-ho d'una vegada, que és tard i demà no hi haurà qui t'alce per a anar a escola...

No havia sigut l'espectre enfurit de Ki-Tra-Nah la Sanguinària qui havia causat el rebombori, sinó sa mare, que havia picat la porta de l'habitació i havia entrat tot d'una, interrompent l'emocionant aventura que l'adolescent vivia amb el seu videojoc de rol preferit.

11

—Ja vaig, ja vaig —va protestar ell, refent-se de l'esglai, però sense llevar els ulls de la pantalla—. De seguida que liquide el monstre final, apague l'ordinador i em gite.

—D'això res, són quasi les dotze i ja és hora que desconnectes. Has passat mitja vesprada enganxat i, per si això no fora prou, també has estat jugant tota l'estona de després de sopar. Jo crec que ja ho tens bé.

—Però és que... —balbucejà ell—. Estic a punt de... quasi... de...

—Ni és que ni esca, Joan-Francesc —el tallà la mare, sense miraments—, l'ordinador és per a estudiar i fer els deures; no per a passar hores i hores matant marcianets, ni per a tafanejar vídeos

absurds de Youtube, ni per a compartir les teues intimitats per Instagram.

—Eh, eh, para el carro, mamà, i no t'embales, que jo no tinc cap compte d'Instagram. I els deures els vaig fer despús-ahir, divendres, en arribar del col·le —es va defensar el jove.

12 —Em pareix de categoria, això vol dir que has après que primer va l'obligació i després la devoció. Però, per hui, ja n'hi ha prou: apaga el trasto, baixa a tirar el fem i, quan tornes, et fiques al sobre sense piular.

—Pfff! Damunt!? Damunt que no em deixes acabar la partida, em toca a mi baixar a tirar el fem!? —es va exasperar el xic.

—Sí, senyor, és clar que et toca a tu baixar-lo. En aquesta casa, les feines ens les repartim entre tots, ho recordes? Ton pare ha cuinat la lasanya de verdures i jo he parat taula i he posat el rentaplats, cosa que et corresponia de fer a tu. Però, és clar, com que has eixit disparat cara a la maquineta en acabar de sopar...

—D'acord, d'acord, ara el baixaré —va claudicar ell, mentre desava els progressos de la partida i apagava l'ordinador.

No hi havia res a fer. Després d'haver passat quasi tot el cap de setmana entusiasmat amb aquella trepidant aventura, el desenllaç de l'èpica batalla entre Cescònan el Bàrbar, la seua companya èlfica i el fantasma de la mítica reina drac hauria d'esperar a un altre moment més propici. Ara l'adolescent havia de complir una missió molt menys arriscada, però sens dubte més urgent: havia de baixar a tirar el fem. Quan la mare s'encabotava en alguna cosa, no hi havia manera de dur-li la contrària. I, sobretot, era millor no replicar-li res si en algun moment de la discussió l'anomenava pel seu nom complet...

—Així m'agrada —li va dir finalment ella, en veure que la pantalla de l'ordinador pampalluguejava i s'enfosquia. I, tot seguit, ja des del llindar de la porta, hi va afegir—: i, abans de gitar-te, no oblides rentar-te les dents a consciència i vindre a fer-nos un bes de bona nit al papà i a mi. Entesos?

—Senyor, sí, senyor! —acceptà l'adolescent, tot dedicant-li una entremaliada salutació marcial.

En quedar-se sol, Cesc va estirar els braços, es va alçar de la cadira i es va adonar que tenia tot el cos adolorit i enrampat; havia passat quasi dues hores seguides assegut i tenia el cul quadrat.

—Tirar el fem ara, quin rotllo més rotllo! —va rebufar entre dents, mentre es posava amb desgana una dessuadora sobre la samarreta, tot prevenient que fora, al carrer, potser faria bastant més fred que a la seua confortable habitació.

14 Abans de deixar la cambra, el jove va agafar d'una revolada la guia del videojoc que havia imprés aquella mateixa vesprada i se la va ficar dins la butxaca posterior dels pantalons.

«Aprofitaré el trajecte en l'ascensor per a repassar les claus per a derrotar el monstre final», es va dir.

Realment s'havia enganxat a l'emocionant aventura que havia estat vivint durant les darreres hores i li sabia greu haver de desconnectar-se'n tan abruptament. Resignat, es va adreçar cap a la cuina i va agafar el farcell que l'esperava a la galeria: la bossa negra plena de les deixalles familiars del cap de setmana. Amb la càrrega a punt, va anar al rebedor, va agafar les claus del penjador i va abandonar el pis.

—Ara torne! —va anunciar a crits, mentre tancava la porta darrere seu i s'encaminava cap a l'altra banda del replà a esperar pacientment l'ascensor.

Dring!

L'elevator hi va arribar alguns instants després i, sense donar-li temps ni de fullejar el manual, li va obrir les portes de bat a bat amb un carris-queig metàl·lic. Cesc hi va muntar i va prémer el botó de la planta baixa. D'immediat, com obeint una mena d'impuls irresistible, es va capgirar i va contemplar la seua imatge reflectida al gran espill que revestia la paret del fons de la cabina. D'esma, quasi sense adonar-se'n, es va refer el pentinat. Com que duia els cabells llargs i solts, sovint se li esbullaven i li cobrien la cara i els ulls cada dos per tres. El seu aspecte, a primera vista, tenia un cert aire desendreçat —«casual», en deia ell—. A son pare no li feia massa gràcia que es deixara créixer tant la cabellera i, sempre que tenia ocasió, li recomanava una visita a cal barber. Sa mare no ho confessava obertament, però es notava que la seua aparença tampoc no li acabava de fer el pes i, constantment, li apartava el serrell del front i li deia que no entenia per què s'entestava a tapar aquells ulls verds tan bonics que tenia. El jove, en canvi, els replicava que el seu *look* era cosa seua i de ningú més. A Cesc el reconfortava que el seu esguard i el seu semblant quedaren parcialment allunyats

de les mirades inquisitives de la gent; d'alguna manera, se'n sentia protegit.

«No estic gens malament, la veritat», es va dir ell, satisfet. I es va apartar amb la punta dels dits la cortina de cabells que li queia per davant els ulls i la va dividir en dues meitats que va provar de subjectar-se, infructuosament, darrere les orelles.

16

Llavors, tot d'una, mentre Cesc es treia de la butxaca la guia del videojoc per preparar a consciència l'encontre final amb la maligna reina drac, va ocórrer un fet d'allò més inusual: l'electricitat es va tallar d'improvís i, en qüestió de només uns quants segons, tot va quedar submergit en un mar d'obscuritat i de silenci. L'ascensor on baixava el jove s'aturà de colp a mitjan camí entre el quart i el tercer pis, i ell, per descomptat, es va sobresaltar de mala manera. La seua primera reacció en anar-se'n la llum va ser de pànic; els cabells se li van eriçar, la pell se li esborronà i no va poder reprimir una exclamació d'espant:

—Merda, merda, merda!

Tot seguit, des del conducte de l'ascensor, per damunt el seu cap, li va arribar l'eco llunyà d'uns grinyols estridents, acompanyats d'una remor

constant i somorta. Aquells sorolls estranys el van fer posar-se encara més nerviós...

—Què ha sigut això? —va murmurar entre dents, mort de por.

Fenòmens paranormals

- 18 Tot sol allà dins, envoltat per la més absoluta foscor, l'angoixa i el neguit s'escolaren gota a gota durant interminables segons, mentre el jove es preguntava quin podria ser l'origen dels inquietants sorolls que ressonaven a través del conducte de l'ascensor. De seguida, a la seua fantasiosa ment es van acumular tota mena d'hipòtesis esfereïdores i d'imatges horripilants. En primera instància, va associar la fressa a l'arribada d'alguna mena de monstre sobrenatural: una taràntula gegant, un pèrfid contemplador, un dimoni escapat de l'infern o un desprietat Alien caçador d'humans. De seguida, però, en va descartar la possibilitat, per massa retorçuda i absurda, i va començar a pensar en la incursió d'una perillosa banda organitzada de lladres. Aquesta segona teoria, també la va rebutjar d'immediat per manca de lògica; què feien

uns lladres ficant-se pel conducte de l'ascensor, quan res no els impedia usar l'entrada principal? A més a més, per què haurien d'escollir el seu edifici com a objectiu d'un assalt, si dins no hi vivia ningú important i tampoc no hi havia cap seu de cap empresa? Finalment, quan va aconseguir asseurenar-se i analitzar la situació amb una mica més de sang freda, va concloure que tot plegat era massa pel·liculer i que la causa més probable devia ser una simple fallida de la xarxa elèctrica. Aquesta visió més realista dels fets va aconseguir que l'adolescent es calmara per moments i que minvaren tot d'una la seua ansietat i el ritme enfollit dels batecs del cor. Llavors, però, va contemplar la possibilitat de passar la nit sencera atrapat i oblidat entre aquelles quatre parets i, de resultes d'aquella nova cabòria, una terrible sensació de claustrofòbia s'apoderà dels seus ànims; l'estómac se li va constrényer, el cos se li va estremir de dalt a baix i el front se li va amarrar de suor.

—Auxili, no vull morir ací tancat!!! —va estar a punt de cridar.

No obstant això, abans que poguera obrir la boca, les seues pors es van diluir sobtadament

quan els llums d'emergència es van engegar amb un dèbil parpelleig i l'elevador es posà de nou en funcionament amb un grinyol.

20 En notar el tranquil·litzador balanceig de l'aparell davall els seus peus, Cesc va rebufar alleujat i va lligar caps d'immediat: els estranys sorolls que havia estat sentint es corresponien amb l'enrenou causat per l'engegada del generador auxiliar que havia reactivat l'ascensor.

—Uf, quin esglai més absurd, mira que espantar-me per un simple tall de llum! —es va riure d'ell mateix—. I, damunt, estic fava: perfectament, podria haver premut el botó de l'alarma en qualsevol moment i algun veí hauria acudit de seguida a rescatar-me. Que empanat que estic!

Tot havia tornat a la normalitat i l'indicador de baixada marcava una altra vegada el descens al ritme habitual.

Tres...

Dos...

U...

Sorprenentment, en arribar al zero, l'elevador no es va aturar a la planta baixa, sinó que continuà descendint...

Menys u!?

Menys dos!??

Menys tres!???

Què passava? Havia embogit aquell trasto amb el tall d'electricitat?

Dring!

L'ascensor es va parar al pis menys quatre i, llavors, les portes s'obriren pausadament, al mateix temps que una subtil boirina gèlida penetrava a l'interior de la cabina. Un intens calfred recorregué la pell de Cesc des de la punta dels peus fins darrere de les orelles: tenia un mal pressentiment. Tanmateix, no es va acovardir, va respirar fondo i va abandonar aquell sufocant habitacle decidit a complir la tasca que tenia encomanada.

Quan va eixir del portal, el primer que va veure fou un carreró fosc tristament il·luminat per dos solitaris fanals. Un efluvi repugnant, barreja de gasos innobles i pútrida pudor, perfumava aquell indret i li saturava les narius. Cesc se sentí corprés d'immediat; res del que s'estenia davant seu li resultava familiar: la bella bardissa de badres que envoltava el seu edifici s'havia evaporat per encanteri i l'ample carrer que tots els dies

transitava cap a la parada de l'autobús escolar s'havia transformat en un llòbrec raconet de penombres. No sabia ben bé què fer, els seus ulls no donaven crèdit al que veien i res del que passava pareixia tindre sentit.

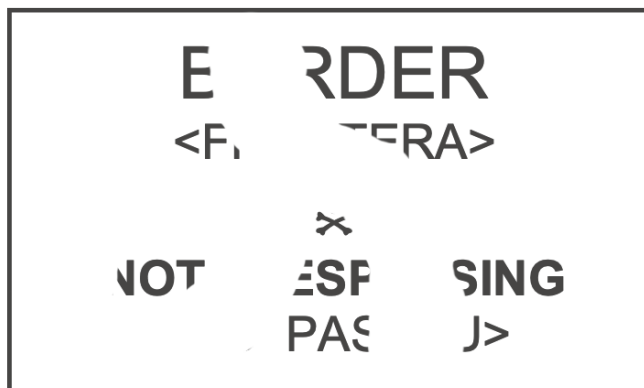
«Què és aquest lloc? Què vol dir tot açò?», es preguntava, atabalat.

22

Llavors, amb molt de sentit comú, va decidir tornar a casa i explicar als pares tot el que havia ocorregut. El més probable era que no el cregueren i que el bonegaren per inventar-se històries absurdes; li dirien que tenia massa pardals al cap i que llegia massa històries de fantasia. Potser, fins i tot, el titlarien de cagarri. Però res d'això no importava: el que li succeïa era veritablement inusual.

Decidit, es va capgirar cap al portal i, aquesta vegada, no va poder ofegar el crit d'espant que li brollà de la gola en veure que l'entrada del seu edifici —l'entrada per on just acabava d'eixir— s'havia esfumat i que, en comptes del portal, hi havia un impressionant mur de formigó d'uns quatre o cinc metres d'alçària, coronat per un esfereïdor garbuix de madeixes de fil d'aram espinós. Al centre del

mur, penjava una placa picada i rovellada amb un avís mig esborrat:

23

Esmaperdut i tremolós, Cesc s'acostà al cartell i, amb la màniga de la dessuadora, llevà la pols i l'òxid que cobrien part de les lletres. Quan acabà, s'hi llegia:

—No pot ser, no pot ser, no pot ser... —repetia espantat.

24 Allò que li passava era excessivament insòlit: tot el barri havia desaparegut darrere seu d'una revolada i aquell cartell era idèntic a un que havia vist divendres, en la il·lustració d'una notícia que havia trobat per Internet, mentre feia els deures de Socials sobre la crisi humanitària dels refugiats de Síria que ja no importaven a ningú. Aquella notícia li havia provocat un profund malestar i havia fet que passara tota la vesprada preguntant-se per què el món funcionava tan malament i per què ningú no semblava disposat a posar-hi remei. De fet, arran d'haver-se posat a investigar més sobre aquella sagnant tragèdia i sobre les dramàtiques conseqüències, el jove havia acabat decidint passar tota la resta del cap de setmana immers en el seu videojoc preferit; perquè, a diferència de la vida real, en els mons de fantasia, tots els problemes tenien fàcil solució.

—No pot ser, no pot ser... —continuava dient-se, atònit.

Cesc contemplà una altra vegada la delirant escena —aquesta volta, procurant mantindre la

calma— i va arribar a la conclusió que tot allò devia ser un horrible malson i que, per tant, no havia de preocupar-se'n gens ni miqueta: promptly estaria despert, desdejunant-se llet i cereals a la cuina de casa com feia cada matí. La imatge mental de la seua exagerada tassa de llet repleta de deliciosos flocs de dacsxa xocolatada el tranquil·litzà per moments, però d'alguna manera, des del fons del seu cervell, intuï que allò no era cap somni: l'insuportable ferum i la boirina gelada que l'envoltaven eren ben reals i, no només això, també presentia amb recel que ell no era l'únic ocupant d'aquell tèrbol carreró: arrecerat entre les tenebres, algú observava els seus moviments...